

LA PRINCESA LIA

Fa molts i molts anys va néixer al gran castell de Montsoriu una princesa que es va anomenar Lia. Allà vivia feliç amb la seva mare, la reina, el seu pare, el rei, i la seva germana petita, la Gemma. El castell era molt i molt gran i hi treballaven molts criats i molts cuiners per a la família reial, però a la Lia no li agradava ser princesa. No li agradava que la gent la tractés com una reina i que els seus pares, com que tenien tantes coses al cap, no li fessin gaire cas; tot al contrari que a la seva germana, a qui li encantava tot allò que tenia. I és per això que les germanes no s'avenien gaire.

S'acostava el dia del gran ball familiar, i el senyor Bertran li va dur el vestit fet a mida que li havien confeccionat exclusivament per a ella. Emprovar-se un vestit nou a Palau era un ritual molt estrany. Hi havia tots els servents del castell esperant a veure com li quedava, i això l'enfurismava. Ja no podia més! Odiava no poder viure la vida tal com ella volia, no poder ser com qualsevol altra noia de la seva edat.

Va decidir escapar-se de Palau i veure com vivien altres jovenetes com ella. Així, l'endemà al matí, quan va sortir el sol, se'n va anar del castell amb el seu gran cavall blanc com la neu i es va dirigir cap al poble. Un cop al poble, va deixar lligat el cavall i va anar a fer un volt intentant passar desapercebuda i que no la reconeguessin.

Quan va ser davant d'un local ple de llums de colors, va obrir la porta i hi va entrar. Llavors es va adonar que era dins d'un bar gegant, on la gent cantava i ballava. Era ple de gom a gom i semblava que s'hi celebrava alguna festa. De cop se li va acostar una xiqueta que la va convidar a entrar. La Lia, agraïda pel convit, es va presentar sense dir que era la princesa del castell de Montsoriu. La xiqueta, que s'anomenava Mariona, li va proposar que l'acompanyés a l'escenari a cantar amb ella i, tot i que a la Lia li semblava una mica arriscat, va accedir a acompanyar-la.

Quan la Lia va començar a cantar, la gent de la festa va callar de cop: mai havien escoltat una veu tant dolça i suau. En acabar la cançó, tots els de la sala van aplaudir emocionats. La Lia es va sentir important per primera vegada, i va ser conscient que la valoraven per les seves aptituds, no pel que tenia o per qui era... i això li va agradar molt. Però la festa va arribar a la seva fi, la gent va anar marxant del bar i ella no tenia a on anar. La Mariona li va dir si es volia quedar a casa seva aquella nit i la Lia no va dubtar a acceptar la invitació.

Un cop van arribar a casa, la Mariona li va presentar a la Lia tota la seva família: els seus pares i els seus cinc germans. Eren gent treballadora que conreava els camps del senyor de Montsoriu, li va explicar la Mariona, i aquell dia estaven més cansats que mai perquè era època de segar i havien d'acabar la sega a temps per poder portar la collita al senyor del castell.

La Mariona es va entristir en veure com vivia aquella gent i com havia de treballar tantes hores perquè el seu pare pogués tenir la collita a punt el dia de la gran festa a Palau. L'endemà, es va llevar d'hora i va decidir tornar cap al castell, va agafar el cavall i galopant hi va arribar.

Quan va ser al castell, va estar pensant molta i molta estona en aquella família: amb la Mariona, amb els seus pares, que amb prou feines tenien per poder menjar, i amb els seus germans, que es passaven hores i hores al camp ajudant el seu pare a preparar la collita per al senyor del castell. I això no li va agradar. No li va agradar gens que els uns treballessin perquè a ella i la seva família no els faltés res. Va decidir que ella podria canviar les coses i va demanar per parlar amb el seu pare.

El senyor del castell estava molt i molt enfadat per l'escapada de la Lia la nit abans, però la va escoltar quan ella li va explicar què havia fet i on havia estat, i que s'havia adonat de com vivia la gent del poble.

El senyor no era un mal home, però mai s'havia parat a pensar com vivia la seva gent i quines dificultats tenien. Així és que quan la Lia li va explicar el que havia viscut la nit abans i com era la família que l'havia acollit, el senyor va decidir veure-ho amb els seus propis ulls.

Va fer que li ensellessin un cavall i va demanar a la Lia que l'acompanyés. Es van dirigir al poble a través de les seves grans extensions de terres cultivades i van parlar amb la gent que hi vivia. La Lia li va presentar al seu pare la família de la Mariona i el senyor es va adonar de les males condicions en què vivien i les penúries que passaven per poder alimentar-se i no passar fred durant els llargs hiverns. De tornada al castell, la Lia li va preguntar al seu pare si faria alguna cosa per canviar tot allò que havien vist, però el seu pare no li contestà.

Van anar passant els dies i la Lia veia com allò que ella es pensava que hauria servit per canviar la manera de pensar del seu pare no havia tingut cap efecte. El seu pare no en parlava i ella no s'atrevia a dir res sobre el tema, perquè cada vegada que volia preguntar el seu pare la feia callar.

Un dia, el servent del castell la va anar a buscar. El seu pare la reclamava a la sala de reunions dels cavallers. Era molt estrany... mai havia pogut entrar allà. Ella i la seva germana ho tenien completament prohibit, però va creure i s'hi va dirigir cautelosament.

En entrar a la sala, dotze homes vestits amb armadura la miraven fixament. No li treien la vista del damunt. Tot seguit el seu pare va indicar-li que s'aproximés al centre de la sala i, sorprenentment, li va demanar que expliqués a la resta de soldats el que havia vist i per què no li havia agradat com vivia la gent de poble. La Lia, en aquell moment, va entendre el que estava passant. Finalment el seu pare intentava fer alguna cosa per canviar la manera de viure d'aquella pobra gent.

Quan la Lia ho va acabar d'explicar tot, el senyor del castell va presentar la seva filla com a la seva successora i l'encarregada, des d'aquell dia, de les relacions amb el poble. La Lia acabava de ser nomenada l'encarregada de les relacions socials del castell de Montsoriu. El seu pare deixava a les seves mans el fet de poder canviar les coses amb la gent del poble i ella estava disposada del tot a aconseguir millorar la vida d'aquella gent.

Uns quants anys després, el poble de Montsoriu era un poble feliç, agraït i ric, content amb la gent del castell i, sobretot, amb la princesa Lia.